

"Anar a l'encontre del proïsme"

Quantes vegades sentim trucar a la nostra porta? Pot ser el carter, el veí, l'amic del nostre fill, o també un desconegut ... Què voldrà? Serà prudent obrir i deixar entrar a casa a algú que no coneixem bé?

Tanmateix la IDEA D'AQUEST MES, ens convida a donar acollida a cada hoste inesperat.

Totes les comunitats estan convidades a superar les pors, les divisions, les falses seguretats, per anar a l'encontre del proïsme. Diàriament vivim situacions amb diferents "vestits": els sofriments quotidians, les dificultats que comporta el fet de ser coherents, els reptes per les eleccions importants de la vida, però hem de posar especial atenció al rostre del germà i de la germana amb qui ens creuem en el nostre camí.

I aquí trobem una invitació personal a fer callar els sorolls per reconèixer i escoltar la veu de l'amor, l'únic capaç de desbloquejar les nostres pors i fer-nos a obrir la porta del cor.

Chiara Lubich explica una experiència seva: *"Cal fer callar tot en nosaltres per descobrir la veu dins. I cal extreure aquesta veu com un diamant del fang: polir-la, mostrar-la i oferir-la en el moment oportú, perquè és amor i l'amor es dona; és com el foc que, alimentat amb la palla i alguna altra cosa, crema; en cas contrari, s'apaga. L'amor ha de créixer en nosaltres i propagar-se"*.

Els pobres o els immigrants poden trucar a la nostra porta. Delia, una senyora italiana propietària d'un bar, explica: *"Una calorosa tarda de diumenge vaig veure assegudes a la vorera, davant del meu bar, a un grup de mares amb els seus fills que ploraven perquè tenien gana. Les vaig convidar a entrar explicant-los que donaria de menjar als nens de franc. Elles se sentien avergonyides perquè no tenien diners, però jo vaig insistir-hi i finalment van acceptar. A partir d'aquest moment, el meu bar va començar a ser el bar dels immigrants, la major part dels quals són musulmans. Molts em diuen "Mama Àfrica". A poc a poc he perdut la meva antiga clientela. L'estança on jugaven els ancians s'ha convertit en la sala dels nens, on poden escriure i jugar, amb un petit canviador per als bebès, on les mares poden tenir una mica de descans, o es transforma en una classe per ensenyar italià. La meva no ha estat una elecció, sinó més aviat l'exigència de no girar l'esquena a aquesta realitat. Gràcies als immigrants he conegut moltes persones i associacions que em financen i m'ajuden a anar endavant. Si hagués de recomençar, ho faria tot igual. El més important per a mi és DONAR!«*